

บทความวิจัย

อัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นนิยมที่สะท้อนผ่านตัวละครหลักในภาพยนตร์เรื่องอู๊ด

โดย

นางสาววิริยา โชติวงศ์

รหัสนักศึกษา 05530766

เสนอ

อาจารย์ ดร.ภาสกร อินทุमार

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2556

บทความวิจัย	อัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นนิยมที่สะท้อนผ่านตัวละครหลักใน ภาพยนตร์เรื่องอุ้ง
ชื่อนักศึกษา	วีริยา โชติวงศ์ รหัสนักศึกษา 05530766
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ภาสกร อินทุमार
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นนิยมที่สะท้อนผ่านตัวละครหลักในภาพยนตร์เรื่องอุ้ง จากการศึกษาพบว่าภาพยนตร์เรื่องอุ้งได้สะท้อนให้เห็นความเป็นสังคมญี่ปุ่นในแง่ของความเป็นชาตินิยม การรักในอัตลักษณ์ และความเป็นท้องถิ่นนิยมผ่านตัวละครหลัก ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ความเป็นท้องถิ่นนิยมของญี่ปุ่นในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป คือการเข้ามาของระบบทุนนิยมซึ่งทำให้เกิดวัฒนธรรมใหม่ที่รับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่นเดิมทำให้วัยรุ่นในปัจจุบันจำนวนมากมีความรู้สึกต่อวัฒนธรรม ประเพณีรูปแบบเดิมๆ ที่เคยมีมาในทางที่ไม่ดี คือ จะเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เชย ล้าสมัย ปฏิบัติหรือทำตามแล้วน่าอาย ทำให้ปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นมีความพยายามที่จะหันกลับไปสู่อัตลักษณ์และความเป็นตัวเองมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ ภาพยนตร์เรื่องUdon , อัตลักษณ์ , ท้องถิ่นนิยม

บทนำ

ประเทศญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 21 จัดเป็นประเทศที่มีความร่ำรวยและความเจริญในทุก ๆ ด้าน เช่น ด้านเศรษฐกิจ ด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรม และด้านการคมนาคม เป็นต้น คนส่วนใหญ่มองประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีความรุ่งเรืองและมีความทันสมัยเป็นอันดับต้น ๆ ของโลกหรืออาจจะรองจากประเทศสหรัฐอเมริกาเสียก็ได้ เนื่องจากการบริโภควัฒนธรรม อาหาร ภาพยนตร์ J-POP การ์ตูนอะนิเมชัน รถยนต์ รวมถึงศิลปะการต่อสู้ของญี่ปุ่น สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีความทันสมัยในสายตาของชาวโลกอีกด้วย แต่ในขณะเดียวกันประเทศญี่ปุ่นก็เป็นประเทศที่มีอัตราการฆ่าตัวตายของประชากรในประเทศสูงที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ปัจจุบันมีการสำรวจความคิดเห็นของประชากรภายในประเทศญี่ปุ่นเผยให้เห็นว่าระดับความสุขและความพึงพอใจในชีวิต มีระดับต่ำมากทำให้ประชากรส่วนใหญ่ของญี่ปุ่นเริ่มคำนึงถึงอัตลักษณ์และความเป็นชาตินิยมท้องถิ่นของตนมากขึ้น ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีโอบุจิ รัฐบาลญี่ปุ่นได้จัดตั้งคณะกรรมการ “เป้าหมายของญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 21” โดยมีภารกิจที่ต้องการหาทางหลีกเลี่ยงจากความเสื่อมถอยของญี่ปุ่น (Little Thought [นามแฝง], 2555 : 52) การหันกลับมาคำนึงถึงเรื่องอัตลักษณ์ทำให้เกิดกระบวนการยื่นหยัดต่อสู้ บุรณะ ฟันฟูสังคมตัวเองมากยิ่งขึ้น

ภาพยนตร์เรื่องอุด้ง (Udon) เป็นภาพยนตร์แนวสุขนาฏกรรม(Comedy) ภาพยนตร์เรื่อง *Udon หนึ่งความหวังพลังปาฏิหาริย์* มีการดำเนินเรื่องโดยมี โคสุเกะ มัตสึอิ หนุ่มญี่ปุ่นช่างฝันอายุ 31 ปี ที่เดินทางจากบ้านเกิดเพื่อมาตามหาความฝันของตัวเองในเมืองใหญ่อย่าง นิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา โคสุเกะฝันว่าอยากเป็นนักเดี่ยวไมโครโฟนที่มีชื่อเสียงระดับโลก แต่เขาก็ไม่ประสบความสำเร็จ เขาจึงตัดสินใจกลับไปยังบ้านเกิดของตัวเองที่เมือง ซานูกิ จังหวัดคาगाว่า เมืองที่มีแต่ อุด้ง เมืองที่โคสุเกะเคยพูดว่า “*ที่นี่ไม่มีอะไรเลยนอกจากอุด้ง*” เมื่อกลับมายังบ้านเกิดโคสุเกะเริ่มหางานทำ โดยเป็นงานพาร์ทไทม์ที่นิตยสารท้องถิ่นแห่งหนึ่ง ที่นี่ทำให้โคสุเกะได้พบกับคนใหม่ ๆ สิ่งใหม่ ๆ และได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของอุด้งซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเมืองตัวเอง นี่เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้โคสุเกะเปลี่ยนความคิดและทัศนคติไปจากเดิม

ภาพยนตร์เรื่องนี้มีความน่าสนใจในแง่ที่ว่า ตัวละครมีการเปลี่ยนแปลงความคิด รวมทั้งมีการสะท้อนระบบคุณค่าที่เปลี่ยนไปของสังคมญี่ปุ่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาอัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นนิยมที่สะท้อนผ่านตัวละครหลักในภาพยนตร์เรื่องอุด้ง Udon

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาอัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นนิยมที่สะท้อนผ่านตัวละครหลักเรื่องอุด้ง

ขอบเขตการศึกษา

ศึกษาอัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นนิยมที่สะท้อนผ่านตัวละครเอกในภาพยนตร์เรื่องอุด้ง (Udon) ของผู้กำกับคัตซึโยชิ โม โดอิโระ ฉายครั้งแรกที่ประเทศญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 2006

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ดูภาพยนตร์เรื่องอุด้ง
2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น
3. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสังคมวิทยาร่วมสมัย
4. รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นนิยมที่สะท้อนผ่านตัวละคร
5. ศึกษาและวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่องอุด้งตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
6. เรียบเรียง สรุปผลการศึกษา และเสนอในรูปแบบบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบถึงอัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นนิยมที่สะท้อนผ่านตัวละครหลักในเรื่องอุด้งมีลักษณะอย่างไร

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่ใช้เป็นกรอบความคิดที่ใช้วิจัยได้แก่ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรม ญี่ปุ่น สังคมวิทยาร่วมสมัยและ ทฤษฎีทางละคร

▪ เอกสารที่เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น

พรณี ฉัตรพลรักษ์ (2526) แปลหนังสือเรื่อง “Japan’s Emergence As A Modern State ญี่ปุ่นการก่อตัวเป็นชาติสมัยใหม่” กล่าวว่า ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน ตั้งแต่การฟื้นฟูสมัยเมจิเป็นต้นมา ในสมัยเมจิระบบศักดินาสวามิภักดิ์เริ่มถึงจุดเสื่อมถอย เกิดจากการแตกแยกกันเองในสมัยศักดินา ความมั่งคั่งทางด้านเศรษฐกิจสมัยนั้นและการแทรกแซงของชาติตะวันตก บังคับเหล่านี้ทำให้ญี่ปุ่นมีการเปลี่ยนแปลงจากสังคมศักดินามาเป็นสังคมอุตสาหกรรมสมัยใหม่อย่างรวดเร็ว อีกทั้งการสนับสนุนจากชาติตะวันตกก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยเช่นกัน แต่การให้ความช่วยเหลือของชาติตะวันตกทำให้คนญี่ปุ่นมีความรู้สึกถูกบีบบังคับและรู้สึกว่าประเทศชาติตะวันตกกำลังแสวงหาผลประโยชน์จากตนมากกว่า ทำให้คนญี่ปุ่นเกิดจิตสำนึกในความเป็นชาติของตนมากขึ้น จนกลายเป็นประเทศชาตินิยมซึ่งช่วยเร่งให้ญี่ปุ่นกลายเป็นชาติสมัยใหม่มากขึ้นด้วย

สำนักข่าวสารญี่ปุ่น (2530) เขียนหนังสือเรื่อง “ญี่ปุ่นปัจจุบัน” ในบทที่ 4 สังคมญี่ปุ่น กล่าวว่า สังคมญี่ปุ่นก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ระบบครอบครัวของคนญี่ปุ่นเป็นครอบครัวขยาย (Extended Family) ซึ่งจะประกอบด้วย 3 ช่วงอายุคน อีกทั้งความสัมพันธ์ในครอบครัวจะถูกครอบงำด้วยระบบลำดับชั้นหรือความอาวุโส แต่เนื่องจากการเติบโตอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจ ส่งผลกระทบต่อชีวิตครอบครัวอย่างชัดเจน คือ การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านวิถีชีวิตความเป็นอยู่จากครอบครัวขยายก็กลายเป็นครอบครัวเดี่ยว ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมาญี่ปุ่นมีเสถียรภาพทางการเมืองในประเทศอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด การดำเนินชีวิต และค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม กล่าวคือ คนญี่ปุ่นมีความเป็นปัจเจกบุคคลมากยิ่งขึ้น แต่ญี่ปุ่นก็ยังคงเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมโดดเด่นเป็นของตนเองและยังคงรักษาสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

ชุมพล ชีรลดานนท์ (2549) เขียนหนังสือเรื่อง “The Global Link Japan Walker เดินบนวิถีญี่ปุ่นบนศตวรรษที่ 21” ในบทที่ 6 ญี่ปุ่นวันนี้ กล่าวว่า อดีตญี่ปุ่นรับวัฒนธรรมต่าง ๆ ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับประเทศอื่น ๆ ในเอเชียและยุโรป ญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลด้านวัฒนธรรมจากประเทศจีนและประเทศเกาหลี อีกทั้งยังได้รับอิทธิพลจากชาติตะวันตกในสมัยปฏิรูปเมจิอีกด้วย แล้วนำวัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ มาประยุกต์เข้าเป็นวัฒนธรรมของตน ประเทศญี่ปุ่นจัดเป็นประเทศที่ยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิมของตนเองไว้ได้อย่างเหนียวแน่นและสามารถพัฒนาประเทศให้เทียบเท่าตะวันตกได้อย่างรวดเร็ว

สุรางค์ศรี ตันเสียงสม(2551) เขียนหนังสือเรื่อง “ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยใหม่” กล่าวว่า ประเทศญี่ปุ่นก่อนสมัยใหม่นั้นอยู่ภายใต้การปกครองของโชกุนตระกูลโทกูงวะ 250 ปี และการปกครองในสมัยนี้ยังส่งผลถึงการปกครองประเทศในสมัยเมจิ ซึ่งในยุคนี้เป็นช่วงลัทธิจักรวรรดินิยม การเข้ามามีอิทธิพลของชาติตะวันตกทำให้ญี่ปุ่นต้องพัฒนาปรับปรุงประเทศให้ทันสมัยทั้งในด้านการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งการปรับปรุงครั้งนั้นนอกจากจะทำให้ญี่ปุ่นรอดพ้นจากการเป็นอาณานิคมของชาติตะวันตกแล้ว ยังเป็นการวางรากฐานให้ญี่ปุ่นพัฒนาประเทศเป็นประเทศอุตสาหกรรมในที่สุด ประเทศญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 21 เป็นประเทศที่จัดว่าเป็นชาติมหาอำนาจในทวีปเอเชียเลยก็ว่าได้ เพราะความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรภายในประเทศ แต่ในความเจริญญี่ปุ่นก็ต้องเผชิญกับปัญหาหลายประการ เช่น สังคมญี่ปุ่นกลายเป็นสังคมคนชราอย่างรวดเร็ว ปัญหาคนว่างงาน ปัญหาความเครียด เป็นต้น ปัญหาดังกล่าวทำให้ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีอัตราการฆ่าตัวตายของประชากรภายในประเทศสูงเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก

- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีสังคมวิทยาร่วมสมัย

วิภาวี เอี่ยมวรมะ (2549) เขียนบทความเรื่อง “ทฤษฎีโลกาภิวัตน์” เสนอว่า ทฤษฎีทันสมัยมีแนวคิดว่าการเปลี่ยนสังคมให้มีความทันสมัยเป็นเรื่องปกติของทุกสังคม และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจะสัมพันธ์กับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงแบบแผนทางเศรษฐกิจ ยิ่งถ้าสังคมมีความเจริญมากขึ้นเท่าไร สังคมก็จะยิ่งซับซ้อนมากขึ้นเท่านั้น การพัฒนาสังคมให้มีความทันสมัยย่อมจะส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตดั้งเดิม ซึ่งจะทำให้สังคมกลายเป็นสังคมทุนนิยม ที่เป็นสังคมนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันในสังคม

นาคยา อยู่คง (2556) เขียนเอกสารประกอบการสอนเรื่อง “สังคมปัจจุบันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” ในบทที่ 3 กล่าวว่า ลักษณะของสังคมปัจจุบันที่มีเศรษฐกิจ การค้า และการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ไร้พรมแดน และเชื่อมโยงกันมากขึ้น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในแต่ละประเทศ เรียกว่า “โลกาภิวัตน์” ซึ่งสิ่งที่ทำให้เกิดสังคมโลกาภิวัตน์ คือ การขยายตัวของระบบทุนนิยม ที่มีเงินเป็นปัจจัยในการควบคุมการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน โดยที่ประเทศต่าง ๆ พยายามลอกเลียนแบบการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรมตามชาติตะวันตกมากขึ้น กระแสโลกาภิวัตน์ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วภายในสังคม ส่งผลให้เกิดวัฒนธรรมการโหยหาอดีต ธรรมชาติ และสังคมดั้งเดิม อีกทั้งยังก่อให้เกิดวัฒนธรรมบริโภคนิยมอีกด้วย

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบแนวทางการศึกษาสังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่นว่าจะต้องพิจารณาจากประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และในช่วงการพัฒนาประเทศจากสังคมเกษตรให้เป็นสังคมอุตสาหกรรม เช่นแนวคิดของพรณี ฉัตรพลรักษ์ (2526) และสุรางค์ศรี ดันเสียงสม(2551) และจากการเกิดสงครามโลกทำให้ชาติตะวันตกเข้ามามีบทบาทในสังคมญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น และเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในสังคมที่ทำให้เกิดการพัฒนาประเทศให้มีความทันสมัยตามชาติตะวันตก แต่ญี่ปุ่นก็ยังคงรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนเองไว้ได้ ถึงแม้จะรับเอาวัฒนธรรมตะวันตก วัฒนธรรมของประเทศจีน และวัฒนธรรมประเทศเกาหลี เช่นแนวคิดของ สำนักข่าวสารญี่ปุ่น (2530) และชุมพล ชีรลदानน (2549)

ส่วนเอกสารเกี่ยวกับทฤษฎีสังคมวิทยาร่วมสมัย พบว่าทฤษฎีที่จะทำให้สังคมมีความทันสมัย คือทฤษฎี Modernization Theory หรือเรียกอีกอย่างว่าทฤษฎีโลกาภิวัตน์ที่เน้นการเปลี่ยนแปลงสังคมให้เป็นสังคมระบบทุนนิยม ดังแนวคิดของนาตยา อู่คง (2556)

ผลการวิจัย

บทวิเคราะห์ตัวละครเอก

บุคลิกและลักษณะของตัวละคร คือ สิ่งที่ผู้แต่งสมมุติขึ้น เพื่อให้กระทำตามบทบาทในเรื่องหรือเป็นผู้ที่ทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปสู่จุดหมาย ซึ่งตัวละครที่สำคัญจะเรียกว่า ตัวละครเอก ที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องหรือเป็นตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องทั้งหมด

ภาพยนตร์เรื่องอู๊ดดั่งเป็นผลงานการกำกับของคัตซีโยชิ โมโตฮิโระ ฉายครั้งแรกที่ประเทศญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 2006 ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ โคสุเกะ ชายหนุ่มที่ฝันอยากเป็นนักเล่าเรื่องตลก เขาเดินทางไป New York เพื่อตามหาฝันแต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ สุดท้ายก็ต้องกลับมายังประเทศญี่ปุ่นบ้านเกิดของตนเองที่อยู่ในเมืองซานูกิ จังหวัดคาगाว่า จังหวัดที่มีประชากรราว 1 ล้านคนแต่มีร้านอู๊ดดั่งเกือบ 900 ร้าน ซึ่งจัดเป็นเมืองแห่งอู๊ดดั่ง เนื่องจากครั้งแรกโคสุเกะรู้สึกเบื่อบ้านเกิดที่ไม่มีอะไรเลยนอกจากอู๊ดดั่ง เขาจึงเดินทางไปอเมริกา แต่ในที่สุดเขาก็ต้องกลับมาในเมืองที่เขารู้สึกว่ามันน่าเบื่ออีกครั้ง กลับมาพบพ่อตัวเองซึ่งเปิดร้านอู๊ดดั่งเช่นกัน แต่วันหนึ่งเมื่อเพื่อนของโคสุเกะแนะนำให้เขาทำงานกับสำนักพิมพ์แห่งหนึ่งที่ทำนิตยสารท้องถิ่น นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการแสวงหาประโยชน์จากเมืองแห่งอู๊ดดั่งนี้ โคสุเกะเริ่มตระเวนตามร้านอู๊ดดั่งต่าง ๆ ในเมือง เพื่อเก็บข้อมูลนำมาเขียนบทความเกี่ยวกับอู๊ดดั่ง ให้นักท่องเที่ยวที่สนใจในอู๊ดดั่ง การตระเวนหาร้านอู๊ดดั่งนั้น ประกอบด้วย ตัวเขา เพื่อน ๆ ทีมงาน และ เคียวโกะ (นางเอกของเรื่อง) ซึ่งผลจากการทำนิตยสารเกี่ยวกับอู๊ดดั่งนั้น ก่อให้เกิด"ความนิยมอู๊ดดั่ง" อย่างล้นหลาม ผู้คนทั่วประเทศแห่กันมาที่เมืองเล็ก ๆ แห่งนี้ เพื่อตามหาร้านอู๊ดดั่งที่เขียนไว้ในนิตยสาร ก่อให้เกิดรายได้แก่เมือง โคสุเกะและเพื่อน ๆ รู้สึกดีใจที่พวกเขาสามารถสร้างสิ่งใหม่ ๆ ให้แก่สังคมได้ แต่ในทางกลับกันยิ่งเมืองเต็มไปด้วยผู้คนมากเท่าไร ปัญหาต่างๆ ก็จะตามมา ไหนจะรถติด ขยะเต็มท้องถนน ทำให้ชาวบ้านเริ่มร้องเรียน บางร้านจึงต้องปิดตัวลงเนื่องจากเป็นต้นเหตุรถติด นั่นจึงทำให้โคสุเกะเรียนรู้ว่า การสร้างสิ่งใหม่ๆ ขึ้นมานั้นก็ไม่ต่างกับการลบสิ่งสิ่งเดิมเก่า ๆ ทิ้งไป การกลับบ้านทำให้โคสุเกะได้พบกับคนใหม่ ๆ

สิ่งใหม่ ๆ และได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของอู๋ดั่งสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ของเมืองตัวเอง นี่เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้โคสุเกะเปลี่ยนความคิดและทัศนคติไปจากเดิม

ปมปัญหาที่ทำให้ตัวละครเอกเกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางความคิดของเรื่องนี้ คือ

1. ปัญหาความสัมพันธ์ของตัวละครเอกกับพ่อ

เป็นเรื่องเกี่ยวกับกิจการอู๋ดั่งที่พ่ออยากให้โคสุเกะรับช่วงต่อ แต่โคสุเกะไม่ยอมทำเพราะมีความคิดว่าพ่อทุ่มเทชีวิตทั้งชีวิตให้กับอู๋ดั่งจนไม่ได้ใส่ใจครอบครัว และในช่วงที่มีแม่ล้มป่วย พ่อก็ไม่ได้ใส่ใจแม่เท่าที่ควรจนสุดท้ายแม่ก็เสียชีวิต ซึ่งนำไปสู่ความคิดที่ทำให้ โคสุเกะไม่ยอมอยู่บ้านเกิดของตัวเองที่มีแต่อู๋ดั่ง จนต้องเดินทางไปนิวยอร์ก

2. ปัญหาการเข้ามาของนักท่องเที่ยวน

การเข้ามาของนักท่องเที่ยวนที่แห่กันมาชิมอู๋ดั่งที่เมืองซานุกินั้น ได้สร้างทั้งประโยชน์และโทษให้กับประชาชนในเมือง ในด้านของประโยชน์นั้น นักท่องเที่ยวนเหล่านี้ได้สร้างรายได้และความนิยมในอู๋ดั่ง ส่วนในทางตรงกันข้ามนักท่องเที่ยวนก็ยังทำลายสิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมอันดีงามในสังคมนั้น ๆ

ฉากเปิดเรื่องของภาพยนตร์นำเข้าเรื่องด้วยบรรยากาศตอนค่ำคืนของเมืองใหญ่นิวยอร์กประเทศสหรัฐอเมริกา ในร้านอาหารแห่งหนึ่ง ปรากฏภาพโคสุเกะตัวละครเอกของเรื่องเข้ามาตามหาความฝันในสหรัฐอเมริกา กำลังแสดงเดี่ยวไมโครโฟนอยู่บนเวทีท่ามกลางสายตาวาอเมริกันที่กำลังชมการแสดงของเขาอยู่แต่ไม่ว่า โคสุเกะจะพูดอะไรออกมา ผู้ชมก็ไม่ได้รู้สึกซาบซึ้งไปกับเขาเลย ตรงกันข้ามเขากับได้รับเสียงโห่ร้องกลับมาแทน โคสุเกะถูกไล่ออก หลังจากนั้นเขาจึงพยายามเดินทางตามร้านอาหารต่าง ๆ แต่ก็ไม่มีใครรับเขาเข้าทำงาน จนท้ายที่สุดเขาก็กลับมายังร้านอาหารเดิมที่เคยทำงาน แต่เจ้าของร้านพูดกับโคสุเกะว่า “กลับไปประเทศคุณเถอะ” จากคำพูดนี้ทำให้ โคสุเกะรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง เขาจึงตัดสินใจเดินทางกลับบ้านที่เมืองซานุกิ จังหวัดคางาวา ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเมืองซานุกิเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงในเรื่องอู๋ดั่งเป็นอย่างมาก เพราะมีร้านอู๋ดั่ง 900 แห่งให้บริการประชากรที่มีไม่ถึง 1,000,000 คน

หลังจากที่เขาเดินทางกลับมาถึงบ้านเกิด ขณะที่ลงจากรถประจำทางนั้น เขาไม่ได้สังเกตเห็นว่ามีคนกำลังแอบถ่ายรูปเขาอยู่ ซึ่งคนที่ถ่ายรูปสุเกะก็คือ เพื่อนเก่าในวัยเด็กของเขานั่นเอง โคสุเกะมุ่งหน้าไปยังบ้านทันที ซึ่งภายในบ้านโคสุเกะนั้นมีญาติและคนรู้จักที่กำลังพูดถึงเขาเกี่ยวกับเรื่องที่เขาอยากเป็นนักเดี่ยวไมโครโฟนที่มีชื่อเสียงระดับโลก ซึ่งมีหนึ่งคนในนั้นพูดว่า “บ้านนี้เขาจะดังหรือยังนะ” แต่ก็มีคนตอบกลับมาจาก “ไม่มีทางหรอก ถ้าเขาดังเขาต้องบอกเราแล้ว” “บางทีตอนนี้เขาอาจจะเร่ร่อนอยู่กลางถนนก็ได้” จากบทสนทนาข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าโคสุเกะเป็นคนที่ทำอะไรแล้วไม่ค่อยประสบความสำเร็จ นั่นอาจเป็นเพราะเขาไม่เหมาะกับการเป็นนักเดี่ยวไมโครโฟน ขณะนั่นเองพี่เขยของโคสุเกะก็หนีไปเห็นโคสุเกะที่กำลังทำท่าหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่หน้าบ้าน เขาหันไปบอกคนในบ้านว่าโคสุเกะกลับมาแล้ว และให้ทุกคนทำตัวปกติ เหมือนไม่รู้ว่โคสุเกะกลับมาแล้ว เมื่อโคสุเกะเปิดประตูบ้าน เขากล่าวทักทายทุกคนพร้อมยื่นของฝากจากอเมริกาให้ แต่พ่อของเขaprากฎตัวขึ้น พ่อของโคสุเกะพูดว่า “แกกลับมาทำไม ที่นี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากอู๊ด คำพูดของแกเมื่อ 6 ปีก่อน ตอนนี้นั่นไม่มีอู๊ดให้แกอีกแล้ว” จากบทสนทนาดังกล่าวทำให้ทราบว่าโคสุเกะเคยปฏิเสธการรับช่วงทำอู๊ดต่อจากพ่อ และยังคงพูดดูถูกบ้านเกิดของตนเองว่าไม่มีความน่าสนใจอะไรเลย เพราะในเมืองซานุกิก็มีแต่อู๊ด

ฉากต่อมาเป็นฉากเปิดตัวนางเอกของเรื่องเธอชื่อเคียวโกะ มียากว่า เธอมีความฝันอยากเป็นนักเขียนที่มีผลงานเป็นของตัวเอง เคียวโกะยืนอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่ง พร้อมกับกำลังคุยโทรศัพท์ระหว่างที่เธอคุยโทรศัพท์อยู่นั้น เคียวโกะไม่ทันได้ระวัง เธอหกล้มตกลงไปในหลุมโคลนข้างหน้า ฉากนี้ทำให้รู้ว่าเคียวโกะเป็นคนซุ่มซ่าม ไม่ค่อยระวังตัว เธอขับรถหลงทางเข้าไปในป่าจนไปเจอกับโคสุเกะที่รดน้ำมันหมดเขาจึงขอติดรถเคียวโกะกลับบ้านด้วย แต่ขณะนั่นเองพวกเขาพบหมีเข้ามาจู่โจมที่รถ เคียวโกะตกใจ เธอจึงเหยียบคันเร่งทำให้รถตกลงไปยังในป่าข้างล่าง พวกเขาฟื้นขึ้นมาโดยที่ไม่รู้ว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน พวกเขาเดินไปตามแม่น้ำเรื่อย ๆ ขณะที่เดินอยู่โคสุเกะพบว่าเคียวโกะมีบาดแผลที่ข้อมือ จึงหยิบผ้าเช็ดหน้าที่มีคำว่า “I Love NY” ขึ้นมาพันข้อมือให้เคียวโกะ จากฉากนี้สะท้อนให้เห็นว่าโคสุเกะเป็นคนที่ใส่ใจในคนอื่น อีกทั้งการใช้ผ้าเช็ดหน้าที่มีคำว่า “I Love NY” ยังบอกให้รู้ว่า โคสุเกะยังไม่ได้ลืมนิวยอร์ก พวกเขาเดินมาเรื่อย ๆ จนพบบ้านหลังหนึ่งโคสุเกะเดินเข้าไปเพื่อจะขอความช่วยเหลือ แต่เขากลับพบว่าบ้านหลังนี้จริง ๆ แล้วคือร้านอู๊ด

ทั้งสองจึงสั่งอู๋ตั้งมารับประทาน ฉากนี้ทำให้โคสุเกะได้สัมผัสถึงรสชาติของอู๋ตั้งและเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวในภาพยนตร์ต่อจากนี้ทั้งหมด

ท่ามกลางบรรยากาศของร้านอาหารญี่ปุ่นแห่งหนึ่ง โคะสุเกะกำลังพูดคุยและสังสรรค์กับเพื่อนเก่า ทุกคนต่างถามโคสุเกะว่า “นายกลับมาที่บ้านเกิดทำไม หรือเพราะว่านายเป็นหนี้” “ฉันได้ข่าวว่านายเป็นหนี้ถึงหกหลักเชียวหรือ” โคะสุเกะไม่ได้ตอบโต้อะไร เขากลับหัวเราะใส่เพื่อนเหมือนว่าไม่ได้ยินสิ่งที่เพื่อนพูด สักครู่หนึ่งก็มีเพื่อนอีกคนเดินเข้า เขาเชื่อว่าโซสุเกะโซสุเกะถามโคสุเกะว่า “นายต้องรับช่วงร้านอู๋ตั้งต่อจากพ่อไม่ใช่หรือ” แต่โคสุเกะตอบว่า “จะบ้าหรือ ไม่มีทางหรอก” โซสุเกะก็ถามต่ออีกว่า “แต่ก่อนนายไม่ชอบให้ใครเรียกว่าตีร้านอู๋ตั้งไม่ใช่หรือ” โคะสุเกะตอบว่า “โคตรจะเกลียดเลยตีร้านอู๋ตั้ง ฉันจะไปทันทีที่หาเงินใช้หนี้หมดนะ” จากบทสนทนาดังกล่าว ทำให้รู้ว่าอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้โคสุเกะไม่ชอบอู๋ตั้ง เพราะเพื่อน ๆ ของเขาเคยล้อเลียนเขาว่าตีร้านอู๋ตั้ง เหตุการณ์ต่อมาคือ โคะสุเกะได้แนะนำงานพิเศษที่กองบรรณาธิการหนังสือท้องถิ่นชื่อว่า “ซานุกิแคเรียน”

โคสุเกะเข้าไปสมัครงานที่กองบรรณาธิการหนังสือดังกล่าว ทุกคนต้อนรับโคสุเกะอย่างเป็นมิตร ที่นั่นทำให้โคสุเกะได้พบกับเคียวโกะอีกครั้ง โคะสุเกะทำงานที่นั่นโดยเป็นฝ่ายขาย ซึ่งเขาจะได้ค่านายหน้า 10 เยน ต่อหนังสือที่ขายได้ 1 เล่ม ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่น้อยมาก แต่โคสุเกะไม่สนใจเขาตอบตกลงและทำงานโดยทันที โคะสุเกะพูดว่า “ตอนแรกผมจะขายให้ได้แสนฉบับ ต่อมาก็หนึ่งล้านฉบับ” จากคำพูดนี้ทำให้รู้ว่า โคะสุเกะเป็นคนที่มีความตั้งใจและพยายามในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมาก แต่เมื่อโซสุเกะโทรมา เขาบอกโคสุเกะว่า “นิตยสารนั้นมียอดขายสูงสุดแค่ 5,000 ฉบับและคู่แข่งก็มากด้วย” แต่โคสุเกะกลับพูดว่า “แล้วถ้าฉันขายได้ 1 แสนฉบับล่ะ” โซสุเกะตอบว่า “ไม่มีทางหรอก ที่นี้ไม่ใช่นิวยอร์กนะ” โคะสุเกะเดินเข้าร้านหนังสือและขอให้เจ้าของร้านรับนิตยสารของเขาวางบนแผงขายด้วย แต่เจ้าของร้านก็ปฏิเสธ สักครู่หนึ่งมีกลุ่มวัยรุ่นเดินตามหานิตยสารที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับเมืองซานุกิ พวกเขาพูดว่า “มาถึงคากาวาแล้วยังไม่ได้กินอู๋ตั้งถือว่ายังไม่ถึง” “ว่าแต่ทำไมนิตยสารเหล่านี้ไม่มีข้อมูลเรื่องอู๋ตั้งเลยล่ะ” ซึ่งจากบทสนทนาดังกล่าวทำให้โคสุเกะได้ความคิดใหม่ ๆ ขึ้นมา

โคสุเกะ เคียวโกะ และโซสุเกะ เริ่มขับรถตระเวนหาร้านอูด้ง เคียวโกะถามโคสุเกะว่า “ทำไมต้องเป็นร้านอูด้งด้วยล่ะคะ” โคสุเกะตอบว่า “คุณจำร้านอูด้งที่เราไปเจอกันวันนั้นได้ไหม อร่อยขนาดนั้นแต่คนท้องถิ่นกลับไม่รู้จัก” และโซสุเกะก็พูดเพิ่มเติมอีกว่า “ผมลองดูฉบับเก่า ๆ ไม่มีใครเขียนเรื่องอูด้งซานูกิเลยแม้แต่คนเดียว” จากบทสนทนาดังกล่าวทำให้รู้ว่าผู้คนในท้องถิ่นไม่มีใครให้ความสำคัญกับสิ่งที่เป็นเหมือนเอกลักษณ์ของเมืองเลย ทุกคนสนใจแต่วัฒนธรรมกระแสหลักตามชาติตะวันตก ทั้งสามคนเริ่มตระเวนสัมภาษณ์และชิมอูด้งไปเรื่อย ๆ เพื่อเก็บข้อมูลไปเขียนนิตยสาร ซึ่งการรวบรวมข้อมูลเรื่องอูด้งนั้นทำให้เห็นว่า คนในท้องถิ่นยังคงเอกลักษณ์ความเป็นดั้งเดิมของอูด้งเอาไว้ ทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความมีน้ำใจของคนในท้องถิ่นด้วยตนเอง

เมื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอูด้งได้แล้ว ทุกคนก็กลับไปยังกองบรรณาธิการหนังสือ โคสุเกะบอกว่ายังขาดสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ทุกคนจึงช่วยกันคิด โคสุเกะเสนอว่า “เราก็ก็น่าสนใจใส่รูปภาพ เพื่อให้คนอ่านได้มีประสบการณ์แบบเดียวกับเรา” จากบทสนทนาที่ยกมาทำให้รู้ว่าโคสุเกะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ เขาสามารถทำให้นิตยสารมีจุดขายที่น่าสนใจ หลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มตระเวนชิมอูด้งของแต่ละร้านเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลอีกครั้ง

ต่อจากนั้นฉากก็ถูกตัดมายังพ่อของโคสุเกะที่กำลังทำเส้นอูด้ง ซึ่งขณะที่เขาต้มเส้นอูด้งอยู่นั้น เขาก็เหลือบไปเห็นเด็กผู้ชายที่ยืนมองเขา พ่อของโคสุเกะจึงหันไปหยิบถ้วยพร้อมลวกเส้นอูด้งให้เด็กผู้ชายคนนั้น แล้วกล่าวว่า “กินเสร็จแล้วล้างถ้วยมาคืนด้วยนะ” เด็กผู้ชายคนนั้นยิ้มด้วยความดีใจ จากฉากนี้ทำให้เห็นว่า คนในชนบทยังคงมีวิถีชีวิตในแบบดั้งเดิม ยังคงมีระบบความเป็นครอบครัว และมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้กัน เมื่อโคสุเกะกลับมาถึงบ้าน เขาเห็นพ่อของตัวเองตื่นแต่เช้าแล้วมาทำอูด้ง โคสุเกะคิดว่าถ้าพ่อใช้เครื่องจักรในการทำอูด้ง พ่อจะต้องสะดวกกว่าเดิม พ่อได้ยินเสียงของโคสุเกะจึงรีบหันกลับไปมอง แต่โคสุเกะก็หลบพ่อย่างรวดเร็ว จากฉากนี้จะเห็นว่าโคสุเกะไม่อยากจะให้พ่อเห็นว่าตัวเองกำลังแอบมองอยู่ เพราะ โคสุเกะยังรู้สึกกลัวพ่อ แล้วฉากก็ถูกตัดภาพไปยังอดีตตอนที่โคสุเกะยังเป็นเด็ก ท่ามกลางท้องนาสีเขียวขจี พ่อและโคสุเกะกำลังเดินจูงจักรยานกันสองคนบนคันนา โคสุเกะเดินเข้าไปในห้องแล้วไปหยิบหนังสือเรียนเล่มเก่าเล่มหนึ่งออกมา ในหนังสือเล่มนั้นตรงขอบกระดาษด้านมุมขวาบน มีรูปยอดมนุษย์ โคสุเกะเห็นแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ มันทำให้เขานึกถึงเรื่องราวดี ๆ ระวังเขาและพ่อ

จากต่อมาทุกคนยังคงตามหาร้านอูด้งแล้วเก็บข้อมูลเหมือนเดิม จากนั้นฉากก็ตัดมายังบ้านของโคสุเกะ พี่เขยของโคสุเกะกำลังยืนแอบดูการทำอูด้งของพ่อ พี่เขยของโคสุเกะตั้งใจจะเสนอเครื่องจักรในการทำอูด้งให้พ่อ แต่เขาก็ไม่กล้า เขาพูดว่า “*ไม่เอา เขาหน้ากลัวจะตาย ถ้าเขาเสียงดังได้ผมละ ผมจะทำยังไง*” จากคำพูดดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ทุกคนในบ้านต่างก็กลัวพ่อ เนื่องจากพ่อของโคสุเกะเป็นคนที่ไม่มีอิมแฉ้มแจ่มใสเลย แล้วฉากก็ตัดกลับไปอยู่ที่เคียวโกะที่กำลังตามหาร้านอูด้ง ระหว่างที่เคียวโกะกำลังตามหาร้านอูด้งอยู่นั้น เธอเลี้ยวไปเห็นรถส่งของสีขาวคันหนึ่งข้าง ๆ เขียนว่า “*โรงงานอูด้งมัดสีอิ*” เคียวโกะจึงขับรถตามไป สิ่งที่เธอได้พบ คือ อูด้งถูกส่งไปยังโรงเรียนและโรงพยาบาลเพื่อเป็นอาหารกลางวัน จากฉากนี้จะสะท้อนให้เห็นว่า อูด้งไม่ได้เป็นแค่อาหารประจำเมืองซานูกิเพียงอย่างเดียว แต่อูด้งยังเปรียบเสมือนเป็นชีวิต และจิตวิญญาณของเมืองซานูกิด้วย เพราะตั้งแต่เด็กจนโต อูด้งเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตชาวเมืองซานูกิมานับนาน

โคสุเกะนำนิตยสารรูปแบบใหม่ไปวางขายยังร้านเดิมอีกครั้ง ตอนแรกก็ถูกปฏิเสธจากเจ้าของร้านอีกเช่นเคย แต่พอสักครู่หนึ่งก็มีคนมาถามหานิตยสารซานูกิแคเรียน “*ขอโทษนะครับไม่ทราบว่ามีนิตยสารซานูกิแคเรียนหรือเปล่าครับ*” โคสุเกะรีบตอบกลับว่า “*มีครับ นี่ไงละครับ*” ฉากนี้สะท้อนให้เห็นความรู้สึกลึกลับใจของโคสุเกะออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน เพราะนี่คือสัญญาณที่บอกให้รู้ว่าโคสุเกะประสบความสำเร็จกับสิ่งที่เขาทำด้วยตัวเอง จากต่อมาเป็นฉากที่บรรยายถึงความนิยมในนิตยสารซานูกิแคเรียนของผู้อ่านทุกเพศทุกวัย และเมื่อนิตยสารได้รับความนิยม ก็ก่อให้เกิดรายได้แก่กองบรรณาธิการนิตยสารจนทำให้ต้องขยายไปอยู่ในที่ที่ใหญ่กว่าเดิม จากตัดมายังบ้านของโคสุเกะซึ่งมีพี่สาวและพี่เขย พี่เขยของโคสุเกะพูดว่า “*อ้อ โคสุเกะเขียนบทความนี้หรือ นี่มันฮิตนำดูเลยนะ อูด้งอาจจะดังเพราะเขาเลยก็ได้ล่ะ*” และพี่สาวก็พูดขึ้นว่า “*โคสุเกะเขาทำอะไรได้หลายอย่างเลยนะคะ แต่ก็ไม่น่าเสมอไปนะคะเพราะเขาทำอะไรไม่ค่อยจริงจังเท่าไร*” พี่เขยยังพูดต่ออีกว่า “*เขาเคยบินไปนิวยอร์กเพื่อชื่อเสียง*” ฉากนี้สะท้อนให้เห็นว่าพี่เขยมีความคิดสมัยใหม่ เขามองหรือคิดอะไรก็เป็นแบบตะวันตกเสมอ ส่วนพี่สาวของโคสุเกะก็ยังมองว่าโคสุเกะเป็นเหมือนเด็กที่ทำอะไรไม่จริงจัง ไม่มีความอดทนต่องานทุก ๆ อย่าง

เมื่อความนิยมเริ่มแพร่หลายทุกคนจากทั่วทุกสารทิศของญี่ปุ่นก็หลั่งไหลมายังเมืองซานูกิ ร้านต่าง ๆ ที่ถูกเขียนลงในนิตยสาร มีผู้คนจำนวนมากขึ้นต่อคิวเพื่อรอรับประทานอูด้งที่พวกเขา

ตามหา บางคนเดินทางไกลเพื่อมารับประทานอูด้งเพียงชามเดียว ฉากนี้สะท้อนให้เห็นถึงความนิยมในอูด้ง จากที่เป็นอาหารพื้นเมืองธรรมดา แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นอาหารที่สร้างรายได้และชื่อเสียงให้กับประชากรในเมืองซานูกิ จากต่อมาเมื่อความนิยมพุ่งสูงขึ้นรายได้ก็เพิ่มตามไปด้วย ทำให้กองบรรณาธิการต้องการคนมาช่วยเหลือเพิ่ม ซึ่งก็ได้เด็กมัธยมปลายจากชมรมอูด้งมาเป็นผู้ช่วยในแผนกคัดแยกจดหมาย โคลสุเกะคิดว่าให้วาดการ์ตูนที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอูด้งลงไปในนิตยสารเพื่อทดแทนการไม่มีรูปภาพ ซึ่งมันได้รับผลตอบรับที่ดีมาก

จากต่อมาเป็นฉากในเมืองใหญ่ของมหานคร โตเกียว มีนักวิจารณ์คนหนึ่งได้ออกมากล่าวว่าอูด้งจะเป็นที่นิยมอย่างมาก จากนั้นฉากก็ถูกตัดกลับมายังกองบรรณาธิการ ซึ่งหัวหน้ากองบรรณาธิการต้องการให้เพิ่มจำนวนในการตีพิมพ์นิตยสารจากสัปดาห์ละฉบับ กลายเป็นสัปดาห์ละสองฉบับ ฉากนี้สะท้อนให้เห็นว่าคนที่มีความคิดสมัยใหม่ (ตะวันตก) คำนึงถึงเรื่องผลประโยชน์และกำไรมาก่อนเสมอ ฉากถูกตัดไปยังส่วนของพ่อ โคลสุเกะ ที่มีเด็กผู้ชายสองคนกำลังยื่นมองเขาทำอูด้งอย่างใจจดใจจ่อ พ่อของโคลสุเกะก็เดินไปหยิบถ้วยแล้วลาวกอูด้งให้เด็กสองคนเช่นเคย ฉากนี้สะท้อนให้เห็นว่าพ่อของโคลสุเกะไม่ได้คำนึงถึงเรื่องผลประโยชน์มากเหมือนกับคนสมัยใหม่ เมื่อโคลสุเกะกลับบ้านเขาพบว่าพ่อของเขาได้ขายหนี้ทั้งหมดแทนเขาแล้ว ความรู้สึกแรกของโคลสุเกะคือเขารู้สึกโกรธพ่อมา เขาเดินไปหาพ่อแล้วพูดว่า “ นี่มันอะไรกัน พ่อใช้หนี้ให้ผมทำไม นี่ไม่ใช่เรื่องของพ่อนะ ” เมื่อได้ยินอย่างนั้นพ่อโคลสุเกะจึงพูดขึ้นว่า “ คนเป็นพ่อใช้หนี้ให้ลูกมันผิดตรงไหน ” โคลสุเกะพูดต่ออีกว่า “ จากรายได้การขายนิตยสาร ผมหาเงินเองได้ ไม่ต้องมาช่วยเหลือผมหรอก ผมไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพ่อ ” พ่อพูดว่า “ ตอนที่แกไม่อยู่บ้าน มีใบแจ้งหนี้สั่งมาเรื่อย ๆ คนพวกนั้นเขาก็มีภาระที่ต้องจ่ายเหมือนกันนะ ” โคลสุเกะพูดว่า “ พ่อก็เป็นแบบนี้แหละ ชอบตัดสินใจทุกอย่างด้วยตัวเอง พ่อทำให้แม่ต้องลำบาก เพราะพ่อคนเดียว ” จากบทสนทนาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นความขัดแย้งระหว่างพ่อกับโคลสุเกะที่มีมานาน โคลสุเกะมักโทษพ่อว่าเป็นคนทำให้แม่ตาย เพราะพ่อไม่เคยสนใจอะไรเลยนอกจากอูด้ง พี่สาวโคลสุเกะที่ได้ยินอย่างนั้นจึงเดินไปหาโคลสุเกะที่ห้องแล้วพูดขึ้นว่า “ เราอาจจะรู้สึกไม่เหมือนกัน แต่พี่ไม่เคยโทษพ่อเลยนะเรื่องแม่ตาย พี่เข้าใจดี พ่อทำให้แม่ต้องแบกรับภาระที่หนักอึ้ง แล้วพ่อเองก็ไม่สามารถให้ความเข้าใจที่แม่ต้องการได้ ” โคลสุเกะตอบว่า “ ใช่เพราะอูด้งเป็นสิ่งเดียวที่พ่อรู้จัก ” พี่สาวจึงพูดต่ออีกว่า

“แม่ก็รู้ว่าต้องเจออะไรบ้างเมื่อแต่งงานกับพ่อ พ่อไม่ใช่คนที่ปรับตัวเก่งที่สุดในโลกนะ ยิ่งพ่อทุ่มเทกายและใจในการทำอู๊ดมั่งมากเท่าไร พ่อก็ยังไม่มีเวลาให้สิ่งอื่น ๆ ซึ่งการทำอู๊ดมั่งอาจเป็น สิ่งเดียวที่พ่อทำได้ แต่ว่าพ่อชดเชยหนี้คืนให้ คิดดูสิว่าต้องใช้อู๊ดมั่ง 65 เยน ก็ชาม”

จากบทสนทนาดังกล่าวทำให้โคสุเกะรู้สึกผิดต่อพ่อมาก เพราะเขาไม่ได้แม้แต่จะพูดคำขอบคุณเลย

โคสุเกะได้เขียนเรื่องราวของโรงงานอู๊ดมั่งมัดลือลงในนิตยสาร พี่เขยของเขาเชื่อมั่นมาแล้ว แจกให้คนในบ้านได้อ่าน ใจความในนิตยสารกล่าวว่า “ โรงงานอู๊ดมั่งมัดลือ อาหารท้องถิ่นชื่อดัง ฝีมือคนทำอู๊ดมั่งอารมณ์ร้อน ระวังนะเขาอาจจะเตะคุณออกจากร้านถ้าอารมณ์เสีย หน้าดำคร่ำ เกรียดเหมือนจุ่มอยู่ในโชยุ” จากจากนี้สะท้อนให้เห็นว่าโคสุเกะเริ่มที่จะมีทัศนคติที่ดีกับอู๊ดมั่งและ พ่อของเขาแล้ว แม้ถ้อยคำในนิตยสารอาจจะหยอกล้อ ขี้เล่น ไปบ้างแต่ก็เป็นตัวตนของโคสุเกะ

เมื่อความนิยมในอู๊ดมั่งเพิ่มสูงขึ้น ก็ก่อให้เกิดการจذبมหกรรมเกี่ยวกับอู๊ดมั่งขึ้น มีทั้งสินค้า และกิจกรรมที่เกี่ยวกับอู๊ดมั่งมากมาย การจัดงานในครั้งนี้ได้ผลตอบรับที่ดีมาก แต่คงไม่มีงานเลี้ยงใด ที่ไม่มีวันเลิกรา เมื่อมหกรรมอู๊ดมั่งสิ้นสุดลง โคสุเกะ เกียวโกะ และโซสุเกะ ต่างนั่งคุยกันโดยเกียว โคะพูขึ้นมาก่อนว่า

“ ดูเหมือนฉันมักจะออกห่างจากสิ่งที่ฉันเริ่มต้นทำเสมอเลย ฉันเลือกเข้าเอกศึกษาศาสตร์ ทั้ง ๆ ที่ฉันสนใจวรรณคดี ฉันอยากทำงานวรรณกรรม ไม่ใช่ นิตยสารแบบนี้สักหน่อย ฉันอยากเห็น ชื่อฉันอยู่บนปกหนังสือที่ฉันเขียนขึ้นมาเอง นั่นคือความฝันที่ฉันตั้งใจมาโดยตลอด แล้วคุณอยาก ทำอะไรล่ะคะ โซสุเกะ”

“ ก็ไม่เชิงสิ่งที่อยากทำหรอกนะ แต่เป็นสิ่งที่เห็นอยู่ข้างหน้า คือการทำไร่ พ่อแม่ของเรามี ไร่ และผมก็เป็นลูกชายคนโต ผมขายที่ดินมรดกตกทอดไม่ได้หรอก สักวันหนึ่งผมก็ต้องรับช่วง ต่อกิจการของพ่อแม่ ซึ่งกว่าจะถึงตอนนั้นผมก็ทำในสิ่งที่ผมอยากทำแล้ว อย่างเช่น งาน โฆษณา ผม ทิ้งเมืองนี้ไปไม่ได้เลยหาสิ่งที่ให้มันน่าสนใจมากขึ้น นั่นแหละคือสิ่งที่ผมอยากทำ แต่ว่าเป็นหน้า ร้อนที่ยอดเยี่ยมเลย นาย(โคสุเกะ)กลับมาทำให้เมืองนี้สนุกสนาน แต่ว่าเมื่อความคลั่งไคล้ผ่านไป ก็ถึงเวลาที่ฉันต้องไปบ้างแล้ว พ่อแม่ของผมแก่ลงทุกวัน ดังนั้นผมควรให้พวกท่านพักได้แล้ว”

จากคำพูดของเคียวโกะและโซสุเกะทำให้โคสุเกะได้คิดทบทวน ไตร่ตรองตัวเอง ซึ่งจากคำพูดของโซสุเกะมีความรู้สึกเหมือนกันบางอย่างกับโคสุเกะ คือ โคสุเกะก็เป็นลูกชายที่จะต้องรับช่วงอู่ตั้งต่อจากพ่อและพ่อเขาก็ก่แก่ลงทุกวัน ถ้าโคสุเกะไม่สืบทอดการทำอู่ตั้งต่อไปนั้น สุดท้ายแล้วสิ่งที่พ่อรักมากที่สุดก็จะสูญหายไป

ฉากต่อมาเป็นฉากที่ทุกคนยืนต่อแถวรอรับประทานอู่ตั้ง แต่เมื่อได้รับประทานอู่ตั้งนั้นทุกคนต่างมองหน้ากัน ชายคนแรกพูดว่า “เส้นนี้มันและ ๆ บาง ๆ ลงนะ เกิดอะไรขึ้นกับอู่ตั้งเส้นแน่นของร้านนี้นะ ” ผู้ชายอีกคนจึงพูดขึ้นว่า “ พอมีความต้องการสูงขึ้นบางร้าน ก็ทำเส้นบางลง เพื่อให้เส้นสุกเร็วขึ้น มันช่วยเพิ่มยอดขายให้มากขึ้นด้วย ” ฉากนี้สะท้อนให้เห็นว่าสังคมชนบทที่กลายเป็นสังคมเมืองในระบบทุนนิยมที่แสวงหาผลกำไรสูงสุด มากกว่าที่จะให้ความสนใจในเรื่องของวัฒนธรรมการกิน การผลิตดั้งเดิม โคสุเกะและเคียวโกะกำลังยืนต่อแถวเพื่อรอรับประทานอู่ตั้งสักครู่หนึ่งเจ้าของร้านก็เดินออกมาและพูดว่า “ ขอโทษนะครับ เลยเส้นนี้ไปคงไม่ได้กินแล้ววันนี้ ” ซึ่งโคสุเกะก็ยืนอยู่หลังเส้นนั้น เขารู้สึกผิดหวังมาก แต่จู่ ๆ ก็มีคนที่งัดถาดนั้นพูดกับโคสุเกะว่า “ คุณคะเราอยู่แถวนี้ มากินเมื่อไหร่ก็ได้ เชิญคุณยืนแทนที่เราเลย ” พวกเขาเดินจากไป ซึ่งระหว่างทางนั้นมีขยะเกลื่อนกลาดเต็มท้องถนนไปหมด พวกเขาเดินเก็บขยะเหล่านั้นไปทิ้ง ฉากนี้สะท้อนว่าเมื่อความนิยมเพิ่มขึ้นถึงขีดสูงสุด มันจะถดถอยลงจากจุดเดิม ซึ่งการที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาในเมืองเป็นจำนวนมาก นอกจากจะมีข้อดีแล้วยังเกิดผลเสียตามมาอีกด้วย กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาได้สร้างขยะ มลพิษ และทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิม ร้านอู่ตั้งบางร้านถูกปิดตัวลง เนื่องจากประชาชนแถวนั้นแจ้งความว่า ร้านอู่ตั้งก่อให้เกิดความเดือดร้อน ร้านอู่ตั้งจึงต้องปิดกิจการลงในที่สุด เมื่อเราสร้างสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมา เราก็ทำลายสิ่งเก่า ๆ ลงไป กองบรรณาธิการนิตยสารอู่ตั้งก็ต้องปิดกิจการลง เพราะยอดขายตกลงมาก ทุกคนต่างแยกย้ายไปตามทางของตัวเอง ในเวลาต่อมาเคียวโกะได้รับข้อเสนอเรื่องงานในสำนักพิมพ์ชื่ออู่ตั้งที่โตเกียว

โคสุเกะเดินกลับบ้านเพื่อไปบอกความรู้สึกในใจให้พ่อฟังว่า...

“ พ่อครับผมยืนคุยข้างนอกนี้ ได้ใช้ไหมครับ ผมเก็บเงินได้ตามจำนวนที่พ่อใช้หนี้ให้ผมได้ แล้ว ผมอยากจะ โยนเงินไว้บน โต๊ะแล้วเดินจากไปจริง ๆ แต่ว่าความจริง...สุดท้ายผมก็ชอบอู่ตั้ง

เมื่อก่อนนี้ผมไม่ชอบหรือกระทั่งตอนนี้ละ ไรมันก็เปลี่ยนไปแล้ว ผมอยากจะเดินตามรอยเท้าพ่อ ถ้าหากพ่อไม่ว่าอะไร ได้โปรดสอนผมทำอูด้ง”

ไม่มีเสียงตอบรับจากพ่อเลย โคลสุเกะจึงเดินเข้าไปยังที่ที่พ่อทำอูด้ง ภาพที่เขาเห็นคือพ่อนอนหมดสติอยู่บนพื้น พ่อของโคลสุเกะจากไปด้วยโรคหัวใจวายฉับพลัน

จากต่อมาเป็นฉากที่โคลสุเกะกำลังยืนทำอูด้งรับประทาน ทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยทำอูด้งเลยแม้แต่ครั้งเดียว ขณะที่ทานอูด้งไปโคลสุเกะก็ร้องไห้ออกมา เขารู้สึกเสียใจมากกับการกระทำที่ผ่านมา ซึ่งพี่สาวของเขาตัดสินใจที่จะปิดกิจการ เพราะต่อให้จ้างใครมาทำอูด้ง แต่รสชาติก็ไม่เหมือนของพ่อ และเธอก็คิดว่ามันคงไม่ยุติธรรมต่อผู้บริโภครัก วันต่อมามีลูกค้ามาที่ร้านเพื่อจะมารับประทานอูด้ง แต่พอเห็นป้ายที่เขียนว่า “หยุดชั่วคราว” เขาจึงเขียนข้อความฝากให้เจ้าของร้านเปิดร้านไว ๆ หลังจากนั้นวันนั้นลูกค้าคนอื่นที่เห็นข้อความดังกล่าว ต่าง ๆ ก็พากันเขียนข้อความลงไป เช่น ขอให้คุณมัดสีอียหายไว ๆ ขอให้ร้านเปิดไว ๆ เป็นต้น เมื่อโคลสุเกะเปิดอ่านข้อความเหล่านั้น เขาเห็นข้อความหนึ่งที่เป็นของเคียวโกะ จากถูกตัดมายังโรงเรียนที่พ่อของโคลสุเกะส่งอูด้ง เป็นฉากที่โคลสุเกะกำลังคุยกับเคียวโกะเรื่องอูด้งของพ่อ เคียวโกะได้อธิบายเรื่องเรืออูด้งข้ามฟากให้โคลสุเกะฟังว่า “สำหรับคนที่ท้องถิ่นมันก็เป็นเหมือนกับเพื่อนเก่าที่เคียงข้างกันตลอดไป เพราะทุกคนเชื่อกันว่า มันคงจะอยู่ตรงนั้นเสมอ ซึ่งอูด้งของพ่อคุณก็เป็นเหมือนเพื่อนเก่า ไม่มีใครรู้ว่ามันจะหายไปในวันหนึ่ง” คำพูดของเคียวโกะทำให้โคลสุเกะตัดสินใจที่ลองทำอูด้ง เพื่อให้กิจการของพ่อดำเนินต่อไป

โคลสุเกะกลับมาที่บ้านเพื่อเตรียมอุปกรณ์ในการทำอูด้ง เขาหนีไปเห็นรูปที่เขาวาดไว้ข้างฝาผนัง ทำให้เขานึกย้อนไปถึงภาพตัวเองในวัยเด็ก เป็นภาพที่เขาเดินจูงจักรยานกลับบ้านกับพ่อในยามเย็น โคลสุเกะพูดกับพ่อว่า “พ่อครับ โตขึ้นผมจะเป็นกับตันอูด้งแบบพ่อครับ” พ่อพูดว่า “เป็นกับตันอูด้งเชียวนะ” จากบทสนทนาสะท้อนว่า ตัวละครเอกมีความคิดที่อยากจะเดินตามรอยเท้าของพ่อตั้งแต่วัยเด็ก แต่พอหันกลับมาสู่ปัจจุบันตัวละครเอกกลับไม่ได้ทำตามความคิดในสมัยเด็ก ซึ่งฉากนี้ยิ่งทำให้โคลสุเกะ มีความพยายามที่จะทำอูด้งให้มีรสชาติแบบพ่อให้ได้

เช้าวันใหม่โคลสุเกะลุกขึ้นมาเตรียมอุปกรณ์ในการทำอูด้ง พี่สาวโคลสุเกะเดินเข้ามาแล้วถามว่า “ทำอะไรหนะ โคลสุเกะ” โคลสุเกะตอบว่า “ผมจะทำอูด้งครับ” พี่สาวจึงพูดต่ออีกว่า “บ้านนี้มันหายไปแล้วละ” โคลสุเกะ “อ้าว ทำไมละ พี่ไม่ต้องการหรือ” ลักพักหนึ่งเคียวโกะก็เดินเข้ามา แล้ว

พี่สาวโคสุเกะก็พูดต่อว่า “เธอไม่มีวันทำได้หรอกโคสุเกะ เพราะว่าเธอไม่เคยรู้อะไรเลยเกี่ยวกับอูด้งของพ่อหนะสิ” โคสุเกะพูดว่า “ไม่จริงหรอกพี่ เชื่อใจผมหน่อยสิ” พี่สาวพูดว่า

“พ่ออาจจะไม่ใช่คนมีพรสวรรค์ แต่ว่าพ่อก็ชดเชยเรื่องนั้น ด้วยการไม่เคยยอมแพ้เลยสักครั้งเดียว 365 วันต่อปี พ่อจะคอยปรับความชื้น คอยปรับอุณหภูมิ เปลี่ยนปริมาณน้ำและเวลานวดแป้ง เธอไม่รู้หรอกว่าการทำอูด้งของพ่อมันยากแค่ไหน เพื่อให้ได้คุณภาพเดิม ซึ่งอันที่จริงแล้วถ้าพ่ออยากสบายขึ้นก็ได้ ถ้าไม่อยากตื่นเช้า พ่อก็แค่ทำแป้งอูด้งเตรียมไว้ตอนกลางคืนก็ได้ ถ้าพ่อไม่อยากจะเหนื่อยจะทำอูด้งด้วยเครื่องจักรก็ได้ คงไม่มีใครว่าอะไร แต่พ่อก็คงยืนยันจะทำให้มันสด ๆ ก่อนที่จะเอาไปส่งลูกค้าในแต่ละวัน เพื่อคนกินจะได้มีความสุข พอเสร็จก็เอาขึ้นรถทำอย่างนี้วันแล้ววันเล่า เธอทำแบบพ่อ ได้มั้ยล่ะ เธอพูดเหมือนอูด้งมันทำกันง่าย ๆ อย่างนั้นแหละ เธอกำลังดูถูกพ่ออยู่นะ”

จากคำพูดข้างต้นของพี่สาว โคสุเกะสะท้อนให้เห็นว่า พี่สาวรู้สึกโกรธ โคสุเกะมาก เพราะในตอนที่ต้องการจะสอนวิธีการทำอูด้งแล้วกักการให้ โคสุเกะกลับปฏิเสธ แต่ตอนนี้พ่อไม่อยู่แล้ว โคสุเกะกลับมีความคิดที่จะสานต่อกิจการอูด้งของพ่อ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองไม่มีความรู้ความสามารถในการทำอูด้งเลย

โคสุเกะเริ่มทำอูด้งวันแล้ววันเล่า แต่รสชาติก็ยังไม่เหมือนของพ่อ เขาไม่อดใจพยายามเปลี่ยนสูตรไปเรื่อย ๆ แต่สุดท้ายก็ไม่ประสบความสำเร็จ จนในที่สุดเขาได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ ที่กองบรรณาธิการนิตยสาร ทุกคนช่วยกันชิมอูด้งฝีมือโคสุเกะ แล้วต่างช่วยกันหาข้อบกพร่องของโคสุเกะ โขสุเกะหยิบแฟ้มที่รวบรวมข้อมูลของอูด้งแต่ละร้านขึ้นมาแล้วแนะนำโคสุเกะว่าร้านใดมีเส้นเหมือนของพ่อ ร้านใดมีน้ำซุปรสชาติเหมือนของพ่อ โคสุเกะได้ไปศึกษาและเก็บข้อมูลของแต่ละร้าน แล้วนำมาประยุกต์ใช้กับการทำอูด้งของตัวเอง จนวันสุดท้ายมาถึงโคสุเกะตั้งใจทำอูด้งถ้วยนี้มากเพื่อให้พี่สาวของเขาประทับใจ และเมื่อพี่สาวรับประทานหมดแล้ว เธอพูดว่า “อร่อยมากจะ” สุดท้ายโคสุเกะก็สามารถทำอูด้งที่มีรสชาติเหมือนของพ่อได้สำเร็จ

ฉากต่อมาเป็นฉากที่โคสุเกะนำอูด้งมาตั้งหน้ารูปภาพของพ่อ คินนึ้นเองทุกอย่างก็หยุดเคลื่อนไหว โคสุเกะได้พบกับพ่ออีกครั้งในความฝัน โคสุเกะถามพ่อว่า “อะไรทำให้พ่อลงมือทำอูด้งหรือครับ ” พ่อตอบว่า “ฉันก็รักไม่ออก เพราะมันอยู่ตรงนั้น บอกตามความจริงนะ ฉันทำได้”

แค่นั้น ฉันไม่ชอบเข้าสังคม ฉันเข้ากับคนอื่นไม่ค่อยได้ นั่นแหละคือเหตุผล มันก็แค่นี้ แล้วแหละ
ทำไมถึงอยากเป็นนักแสดงตลก” โคลสุเกะตอบว่า “ง่าย ๆเลยครับ จากที่ผมมองดูพ่อ หน้าของพ่อ
นั่นแหละ ผมไม่เคยเห็นพ่อหัวเราะเลย พ่อมักจะหน้าบึ้งเสมอ มันคงจะเป็นปฏิกิริยาต่อต้าน” พ่อ
พูดต่อว่า “หน้าฉันเป็นอย่างนี้ตั้งแต่เกิดแล้ว แกจะแก้ตัวอย่างไรที่แกล้มเหลวที่อเมริกา...การทำให้
ใครสักคนยิ้มได้ ง่ายนิดเดียว แค่อั่งอ้อย ๆ ก็พอแล้ว แกไม่หรอเวลากินของอ้อย ๆ... โคลสุเกะอย่า
ฝืนใจอยู่ที่นี้เลยลูก ที่นี้ไม่มีอะไรสำหรับแก ที่นี้มีแต่อั่งอ้อยเท่านั้น” ฉากนี้เป็นฉากที่โคลสุเกะได้พูด
ความรู้สึกภายในจิตใจกับพ่อ ซึ่งฉากนี้สะท้อนให้เห็นถึงความคิดโคลสุเกะว่าสาเหตุที่ทำให้เขาอยาก
เป็นนักแสดงตลกก็คือพ่อ หน้าพ่อที่ไม่เคยมีรอยยิ้มเลย

โคลสุเกะตื่นขึ้นมาพร้อมกับรอยยิ้มบนใบหน้า เช้าวันนี้เขาเตรียมอั่งอ้อยเพื่อจะนำไปส่งที่
โรงเรียนและโรงพยาบาล เด็ก ๆรับประทานอั่งอ้อยกันอย่างมีความสุข ใบหน้าเด็กทุกคนเต็มไปด้วย
รอยยิ้ม และโคลสุเกะก็ได้เห็นพ่อเป็นครั้งสุดท้ายซึ่งครั้งนี้หน้าของพ่อไม่ได้บึ้งตึงเหมือนทุกครั้ง แต่
พ่อกลับยิ้มอย่างมีความสุข เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว โคลสุเกะก็เก็บกระเป๋าเพื่อเดินทางไปตามหา
ความฝันอีกครั้ง ในตอนท้ายของเรื่องเป็นการพูดเรื่องราวความสำเร็จของแต่ละคนที่มีชีวิตร่วมกับอ
ั่งอ้อย เกียวโกะเธอได้เป็นนักเขียนตามที่ใจปรารถนา ส่วนโคลสุเกะก็ทำตามความฝันจนสำเร็จ เขาได้
เป็นนักแสดงอย่างที่เขາหวังไว้

จากบทวิเคราะห์ข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวละครหลักในภาพยนตร์เรื่องอั่งอ้อยเกิดการ
เปลี่ยนแปลงความคิดและทัศนคติที่มีต่อสังคมบ้านเกิดของตัวเองปัจจัยที่ทำให้โคลสุเกะไม่ชอบอั่งอ
เนื่องจากการถูกเพื่อนรอบข้างล้อเลียนในตอนที่เด็ก ๆ อีกทั้งคิดว่า การที่พ่อให้ความสนใจอั่งอ
มากกว่าครอบครัวเป็นสาเหตุที่ทำให้แม่ตาย โคลสุเกะเป็นคนที่มีความคิดตามชาติตะวันตก จากการ
ที่เขาผิดหวังกับการใช้ชีวิตในนิวยอร์ก เขาต้องเดินทางกลับบ้านและเขาก็ได้พบกับความจริงว่าอั่งอ
ก็มีประโยชน์ในเชิงธุรกิจ โคลสุเกะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ เขาเป็นคนทำให้อั่งอซ่านุกิมี
ชื่อเสียงจนทำให้ได้รับความนิยมอย่างมาก แต่ในตอนท้ายของเรื่องโคลสุเกะก็ได้พบความจริงว่าการ
นำเอาวัฒนธรรมใหม่ หรือสิ่งใหม่ เข้ามาในสังคม ย่อมทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมและสิ่งเดิม ๆ ด้วย

สรุปและอภิปรายผล

บทความวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์อัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นนิยมที่สะท้อนผ่านตัวละครหลักในภาพยนตร์เรื่องอู๋ดัง ผลการศึกษาพบว่าตัวละครเอกที่ชื่อ โคอูเกะเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมสมัยใหม่หรือวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งในตอนแรกตัวละครเอกได้ออกไปค้นหาความฝันและตัวตนของตัวเอง แต่ในตอนท้าย โคอูเกะก็ต้องกลับมายังบ้านเกิดกลับมาพบความเป็นตัวเองที่แท้จริง ซึ่งตัวละครเอกได้สะท้อนความเป็นสังคมญี่ปุ่นในแง่ของความเป็นชาตินิยม การรักในอัตลักษณ์ และความเป็นท้องถิ่นนิยมของตนเอง สาเหตุที่ทำให้ความเป็นท้องถิ่นนิยมของญี่ปุ่นในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป คือการเข้ามาของระบบทุนนิยมซึ่งทำให้เกิดวัฒนธรรมใหม่ที่รับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่นเดิม แล้วเผยแพร่ไปทั่ว ผ่านสื่อต่าง ๆ ทำให้วัยรุ่นจำนวนมากในปัจจุบันมีความรู้สึกต่อวัฒนธรรม ประเพณีรูปแบบเดิมๆ ที่เคยมีมาในทางที่ไม่ดี คือ จะเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เชย ล้าสมัย ปฏิบัติหรือทำตามแล้วน่าอาย แต่กลับให้ความสำคัญแก่วัฒนธรรมต่างชาติมากกว่า อีกทั้งการเข้ามาของระบบทุนนิยมยังทำให้เกิดความเลื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ เกิดการใช้ทรัพยากรเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์อย่างสูงสุด และตอบสนองความโลภของนายทุนอย่างสูงสุดเช่นกัน เป็นการสนองนายทุนเพื่อประโยชน์ของนายทุน แต่ไม่ได้เก็บรักษาทรัพยากรไว้เพื่อประโยชน์แก่ลูกหลาน

ปัจจุบันประเทศไทยญี่ปุ่นได้คำนึงถึงอัตลักษณ์และความเป็นชาตินิยมท้องถิ่นของตนมากขึ้น โดยรัฐบาลญี่ปุ่นได้จัดตั้งคณะกรรมการ “เป้าหมายของญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 21” โดยมีภารกิจที่ต้องการหาทางหลีกเลี่ยงจากความเลื่อมถอยของญี่ปุ่น การหันกลับมาคำนึงถึงเรื่องอัตลักษณ์ทำให้เกิดกระบวนการยื่นหยัดต่อสู้ บุรณะ ฟันฟูสังคมตัวเองมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์ภาษาไทย

ชุมพล ธีรดานนท์. Japan Walker เดินบนวิถีญี่ปุ่นศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ : รามการพิมพ์, 2549,

ไชยันต์ ไชยพร. Post modern in japan. กรุงเทพฯ : openbook, 2550,

ดำรงศักดิ์. สังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2545.

นาคยา อยู่คง. “สังคมเอเชียตะวันออกในยุคโลกาภิวัตน์.” เอกสารประกอบวิชา 450 366

สังคมปัจจุบันในเอเชียตะวันออก ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศิลปากร, 2556. (อัดสำเนา)

พรรณี นัทรพัรค์, ผู้แปล. Japan's Emergence as a Modern State. ม.ป.ท., 2526,

อรรถจักร สัตยานุรักษ์. Japanization. กรุงเทพฯ : บริษัทห้างหุ้นส่วนจำกัดการพิมพ์, 2548,

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

วิภาวี เอี่ยมวรมธ. โลกาภิวัตน์ [Online]. เข้าถึงเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2556. เข้าถึงจาก

[http:// arts.kmutt.ac.th](http://arts.kmutt.ac.th)

อรรถจักร สัตยานุรักษ์. มองชนบทญี่ปุ่น [Online]. เข้าถึงเมื่อ 10 พฤศจิกายน 2556. เข้าถึงจาก

<http://www.nidambe11.net/ekonomiz/2009q2/2009may29p2.htm>